

omtrent fuldstændigt et Grundlag, hvorpaa man kunde gøre noget ved Ansættelserne, naar Sogneraadet blot har holdt sig til den til Staten opgivne Indkomst. I mange Tilfælde synes de foreliggende Oplysninger at tyde paa, at Beskatningen er aldeles gal, men den er formelt rigtig, og man kan ingen Vegne komme med den.

Jeg har nu paavist nogle af de uheldige Bestemmelser, der findes i Skattelovene, men der er ogsaa mange Bestemmelser, der mangle. Der findes f. Eks. ingen Bestemmelse om, hvorvidt den, der ikke svarer Statsskat, skal svare Kommuneskat. Dette Spørgsmaal praktiseres ganske forskelligt i de forskellige Kommuner. Nogle beskatte ikke de vedkommende til Kommuneskat, men der er andre, der gøre det og gøre det saa kraftigt, at de, der slet ikke ere satte i Statsskat af deres Indtægt, maaske komme til at staa 10—20 Gange saa højt som de, der til Statsskatansættelse ere satte til en Indtægt af 1—2,000 Kr., idet man der ganske holder sig til Formue- og Lejlighedsprincippet i den tidligere Landkommunallov. Da man savner en Bestemmelse, benytter man denne, og der kan vist heller ikke lovlig indvindes noget derimod. Det fremkalder imidlertid nogle ganske abnorme Forhold mellem de enkelte Skatteydere indbyrdes. — Der findes heller ingen Lovbestemmelse om, hvorvidt en Skatteyder skal have Nedsættelse i den kommunale Skat, naar han ved Overskatteraadets Kendelse faar Nedsættelse i Statsskatten. Billighed kunde jo synes at tale for det, men den kommunale Skat er jo forlængst opkrævet, og den Praksis, der her følges i Kommunerne, er ganske sikkert ogsaa aldeles forskellig.

Det er jo højest uheldigt, naar saadanne vigtige Love som disse mangle meget vigtige Bestemmelser, saa at man skal leve paa ministerielle Resolutioner og Afgørelser i lange Tider. Jeg er derfor af den Mening og har længe været det, at man burde gaa til en Revision af Skattelovene. Ministeriet udsendte jo nogle Spørgsmaal i Fjor, og de Besvarelser, der indkom fra forskellige — og de fleste — Kommunalbestyrelser, gave jo ganske vist Ministeren en vis Berettigelse til at lade Spørgsmaalet hvile. Jeg haaber imidlertid at have forstaaet den højtærede Indenrigs-

minister rigtigt, naar jeg opfattede hans Ord saaledes, at vi nu kunde vente et nyt Materiale indsamlet og forhaabentlig derefter et Lovforslag fremsat næste Aar.

Spørgsmaalet er da, om der saa er Grund til at gøre noget midlertidigt paa dette Omraade, at forsøge paa ved Hjælp af det her foreliggende private Forslag at faa afhjulpet nogle af de værste Ulemper. Man maa da først rejse det Spørgsmaal, om dette Forslag er i Stand til at løse den Opgave, det sætter sig. Se vi paa § 1, finde vi, at det bliver ved den Skure, som en Gang er angivet i Skattelovene af 1903. Man holder fast paa den Uniformitet, som præger denne Lov, men derved opnaa vi ikke at faa den kommunale Beskatning, vi have Brug for. Det skal være ensartet, dette Fradrag, ensartet for samtlige Personer i de forskellige Klasser af Kommunerne, som Forslagsstillerne heri have opstillet, men det vilde jo føre til ganske uheldige Forhold, naar vi navnlig have med Landbefolkningen at gøre, hvor Indtægterne kunne være saa vidt forskellige det ene Aar fra det andet. Man vil jo med et saadant Forslag meget let komme i det Tilfælde, at Gaardejere blive ganske skattefri til stor Fortrydelse for de mindre Skatteydere. Den nuværende kommunale Skattelov kan være slem nok i denne Retning. Vi have haft Tilfælde, hvor en stor Haandværksmester kom ned paa en ganske ubetydelig Indtægt, og hvor ogsaa Gaardejere med fuld Ret have kunnet godtgøre, at deres Indtægt var meget ringe. Men naar man skal trække 600 Kr. fra Indtægten i alle Tilfælde, bliver den jo, naar den er lille, bragt ned til et rent Minimum. Jeg tror derfor, at de Herrer have skudt over Maalet her. De naa slet ikke det, de ville; vi beholde den Spændetrøje paa, som Loven af 1903 har givet os; men det, vi trænge til, er, at Sogneraadene faa noget mere af det fri Skøn tilbage, som vi havde før denne Lov, og i saa Henseende er jeg ikke uenig med Forslagsstillerne med Hensyn til Nedsættelsesprocenten i § 2, som foreslaas sat til 75. Forhøjelsesprocenten er der mindre Grund til at gaa til en Forøgelse af, fordi Anvendelsen af den i de fleste Tilfælde forbyder sig selv. Det er kun over for ganske enkelte Skatteydere, den kan anvendes, nem-